

Ἐμεῖς ᾠδὴν ἐφάμεν γιοβκάες, γιατί ἐλείφαμ-μας τὰ ψουμιά Κύπρ. 3) Μεταφ., πλαδαρός ἄνθρωπος Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιο υ φ κ ᾱ ς Μακεδ. (Πρώτ.)

γιούχα ἐπιφών. κοιν. καὶ Πόντ. ἀγιούχα Χίος (Βροντ' κ.ά.) γούθα Σύμ. χούγια Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουχὰς Κρήτ. για-χὸ Λήμν. γιουὸ Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u h a* = ἐπιφών. ἀποδοκιμασίας. Ὁ τύπ. *χ ο υ γ ι α* δι' ἀντιμεταθ. Ὁ τύπ. *γ ο υ θ α* πιθαν. ἐκ *γ ι ο υ χ ι α - γ ι ο υ θ α*, πβ. *μ α χ α ῖ ρ ι - μ α θ α ῖ ρ ι* κ.τ.τ.

Συνήθως μετ' ἐκτ. τοῦ τελικοῦ *α*, ὡς *γ ι ο υ χ α α α*! ἐπιφώνησ. ἀποδοκιμασίας γινομένης συνήθως ὑπὸ ὁμάδος ἀνθρώπων κατ' ἄλλης ὁμάδος ἢ προσώπου πρὸς ἐμπαιγμόν, χλευασμόν πρᾶξεων ἢ λόγων αὐτῶν πρὸς διαπόμπευσιν κοιν. καὶ Πόντ.: Πῆγε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ τοῦ ᾠδὴν γιούχα κοιν. Τοῦ φωνάσαι γιούχα, ποὺ ἐχάλας ὁ τόπος Πελοπ. (Μάν.) Σὰν τὸν εἶδαμι οὐλ', τοῦ βάλαμι γιαχὸ Λήμν. || Παροιμ.

Εἶδι ἡ δικάρα τ' *bidára* τοῖ τ'ν ἠφώναξι γιούχα (ἐπὶ ἀβασίμως ὑπερηφανευομένων καὶ περιφρονούντων τοὺς ὁμοίους ἢ ἐλαφρῶς χειροτέρους των) Λέσβ. || Ποίημ.

Γιούχα τῶν Ἀγγλων, γιούχα τους! Γ. Σουρῆ., Ρωμ., ἀριθμ. 88. Συνών. ἀέ ρ α (εἰς λ. ἀέ ρ α ς 1), αἰ σ χ ο ς, ἔ ξ ω, κ ά τ ω, ν τ ρ ο π ή, ο ὕ α. Ἀντίθ. ζ ή τ ω.

β) Ἐνάρθρως, ὡς οὐς. γιούχα τό, ἡ τά, ἡ ἀποδοκιμασία, αἱ ἀποδοκιμασίαι κοιν.: Τὰ παιδιὰ τὸν πῆραν μὲ τ' ἡ τὸ ἡ τ'ς τὰ γιούχα. Ἄν τὸ κάνετε αὐτό, θὰ σᾶς πάρουνε μὲ τὰ γιούχα κοιν. Θέλω νὰ παίξω τόπι μὲ τὰ παιδιὰ, μὰ τ'ς τὴν ἡλικία μου φοβᾶμαι τὰ γιούχα Ἀθῆν. Ἐλᾶτε ἂ τὸμ-βιάσῃμε τ'ς τὰ γούθα Σύμ. Ἐπιάσαν *do* τ'ς τὰ γούθα αὐτόθ. || Ποίημ.

Μικρὸς λαὸς ἐμίλησε, τὸ γιούχα τοὺς φωνάζει (ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὸν Ὀθωνα καὶ τὴν Ἀμυλίαν) Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., σ. 70.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιούχας Μακεδ. (Θεσσαλον. Ζίχιν.)

γιουχαῖζω σύνθηθ. γιουχαῖζον βόρ. ἰδιώμ. γιουχάζω Κρήτ. γιουχαῖζω Πελοπ. (Ἀρκαδ.) — Α. Πάλλη, Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 110 γιουχάρω σύνθηθ. γιουχάρου Πελοπ. (Μάν.) γιουθέρω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. *γ ι ο υ χ α*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ζ ω. Τὰ εἰς -ά ρ ω κατὰ τὰ ἐξ Ἰταλ. ἀνάλογα. Ὁ τύπ. *γ ι ο υ χ α ρ ῖ ζ ω* ἐκ συμφύρ. τῶν *γ ι ο υ χ ᾶ ρ ω* καὶ *γ ι ο υ χ α ῖ ζ ω*. Ὁ τύπ. *γ ι ο υ θ ῆ ρ ω* ἐκ τοῦ παρὰ τὸν *γ ι ο υ χ α* τύπ. *γ ο υ θ α*.

Ἀποδοκιμάζω τινὰ διὰ φωνῶν *γ ι ο υ χ α* κοιν.: Μὴν περάσῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο, γιατί θὰ σὲ γιουχαῖσουν. Μὴ βγῇς ἔξω γιατί θὰ σὲ γιουχάρουνε τ'ς τὴν γειτονιά κοιν. Τὸν γιουχάισ' οὐ κόσμους μὲ τ'ν ἀτιμία πῶκαν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἄν δύχῃ καὶ ῥθῇ τ'ς τὸ χωριό, θὰ δόνε γιουχάρουνσι Πελοπ. (Μάν.) Ἐπειδὴς ὁμῶς μᾶς τὰ παράλεε, συμφωνήσαμε κα-λόσοι νὰ τότε γιουχάρ'με Λευκ. (Φτερν.) || Ποίημ.

Καὶ τὸ γέρο δὲν ἀφίνει

λέξη νὰ τοῦ πῇ,

παρὰ βλαστημάει καὶ βρίζει,

μήτ' ἂν κόσμος γιουχαῖζει,

τόνε νοιάζει νὰ ντραπῇ

Α. Πάλλης, ἐνθ' ἄν.

γιουχάισμα τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ ι ο υ χ α ῖ ζ ω*.

Ἀποδοκιμασία δι' ἐχθρικών φωνῶν, χλευασμὸς σύνθηθ.: Μὲ τὰ γιουχαῖσματα ποὺ 'κουσ' αὐτὸς οὐ ἄνθρωπους, ἂν ἦταν ἄλλους, θὰ πλάνταζι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐπαθι τέτριου γιουχάισμα, π' θὰ τοῦ θ'μᾶτι σ' ὅλουν τὸν κιρὸ τ' Ἡπ. (Κουκούλ.)

γιουχαητό τό, Πελοπ. (Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Φιγᾶλ.) γιουχαητό Κρήτ. (Κίς.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ ι ο υ χ α ῖ ζ ω*.

Γι ο υ χ ᾶ ῖ σ μ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐκάμανέ δου ἔνα γιουχαητό ἀπού 'τανε τὸ μισὸ πολὺ δου, τοῦ θεο-κούζουλον, ἀπού πῆγε καὶ τᾶβαλε μὲ τὰ μιτσὰ κοπέλια Κρήτ. (Κίς.)

γιοφύλλι τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) — Δ. Σολωμ., 277 Γ. Μαρκορ., Ποιητ. ἔργ. 17 Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 35 Κ. Θεοτόκ., Βιργιλ. Γεωργ., 74 Σ. Σκίπη, Σερεν. λουλουδ., 22 — Δ. Καββαδ., Βοταν. φυτολ. λεξ. 2, 888 Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 469, 477 Πρω. Δημητρ.

Πιθαν. ἐξ ἀμαρτ. οὐς. ἀ γ ι ο φ ὕ λ λ ι.

Τὸ φυτὸν Ἴον τὸ ἄγριον ἢ ἀρουραῖον (*Viola arvensis*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰωδῶν (*Violaceae*) ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὲ γῆ, σὲ κῦμα, σὲ γιολό, μὲ ρόδο, μὲ γιοφύλλι
τόρα ποὺ ἔστησε χορὸ μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη
Δ. Σολωμ. ἐνθ' ἄν.

Τὸ ρόδο, ἐφύτρωνε κ' ἐσβειόταν τὸ γιοφύλλι
Γ. Μαρκορ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ τὸ θεῖκό τ' ἀνάθεμα μαθαίνει
τὰ δροσερὰ τὰ σέλινα καὶ τὰ γιοφύλλια
καὶ πάει καὶ σὰ θεόργιστο χαλάζει καίει
τ'ς τὰ καρπερὰ τὰ κλήματ' ἀπάνου τ'ς τὰ σταφύλια
Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ι ο β β ο λ έ τ α, ἴ τ σ ι.
Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιοφύλλης Ἰθάκ.

γιολάντα ἡ, λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Ἀθῆν. Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιολάδα Κεφαλλ. γιολάντα Ρόδ. γκιολάντα Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιολάντα Καλαβρ. (Μπόβ.) *γεράδα* Λευκ. *γιολάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *κιολάντα* Θράκ. (Περί-στας.) *κιολάδα* Θράκ. (Αἶν. Σαρεκκλ.) Λέσβ. *κιολάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *κιολάντα* Προπ. (Μαρχαρ.) *γαρλάντα* Μακεδ. (Βόιον Καστορ. Κοζ.) *γιορλάδα* Ζάκ. *γιολάντα* Ἀθῆν. κ.ά. *γιολάντα* Ἀντίπαρ. Μῆλ. *γιολάντα* Θήρ. Μύκ. Σῦρ. *κιολάδα* Νάξ. (Φιλότ.) *γελάντρα* Προπ. (Μαρχαρ.) *γελάντρα* Πελοπ. (Καρδαμ.) *τσουρλάντα* Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *g h i r l a n d a* = στέφανος ἐξ ἀνθέων.

1) Κόσμημα ἐξ ἀνθέων, φύλλων ἢ κλάδων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν, εἰς κυκλικὸν ἢ ἡμικυκλικὸν σχῆμα, χρησιμεύον ὡς στόλισμα τῆς κεφαλῆς τῆς νύμφης, τοῦ καπέλου τῶν γυναικῶν, κίωνων, θυρῶν κ.λπ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Ἀθῆν. Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.) Κεφαλλ. Λέσβ. Μακεδ. (Βόιον Καστορ. Κοζ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. κ.ά.) Ρόδ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶχε πάνω ἀπ' τὸ κάλυμμα μιὰ γιολάντα ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ τῆς πῆγαινε Ἀθῆν. Ἡ νύφη φοροῦσε γιολάδα ἀπὸ ἄσπρα κερένια ἄνθη Σῦρ. Εἶχε τ'ς τὸ καπέλο τῆς μιὰ γιολάδα ἀπὸ τριαδάφυλλα αὐτόθ. Πῶς τῆς πάει ἡ *κιολάδα*! Φιλότ. Στουλίζουν τ' νύφ' μὲ τέλια κὶ γαρλάντις Βόιον. Ἐσοῦ ἦσο σὰ μιὰ πέριλα τ'ς τὴν *γιολάντα*

